

UZASADNIENIE

W dniu 01 czerwca 2015 r. M. J. wystąpiła przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. Nowym z pozwem o zapłatę kwoty 2.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, wniosła nadto o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wywiezionego powództwa powódka wskazała, że w dniu 12 lipca 2013 r. nabyła od pozwanej spółki samochód osobowy marki T. (...) MR'06 za kwotę 17.900 zł. Według jej twierdzeń z oferty przedstawionej przez sprzedawcę wynikało, że przedmiotowy pojazd jest bezwypadkowy, z oryginalnymi częściami i przebiegiem 106.000 kilometrów, wskazanym na liczniku. Następnie, już po zakupie samochodu, w dniu 23 lipca 2013 r., przy wymianie oleju w serwisie (...) powódka dowiedziała się, iż zakupiony przez nią u pozwanego pojazd ma w rzeczywistości większy przebieg tj. 167.211 km, jest powypadkowy i ma wstawioną nieoryginalną przednią szybę. W związku z tym pismem z dnia 24 lipca 2013 r. zwróciła się ona do pozwanej spółki z żądaniem wymiany auta na zgodne z umową, ewentualnie o obniżenie ceny zakupu samochodu o kwotę 8.000 zł. W odpowiedzi pozwana nie zakwestionowała roszczeń powódki, nie wyraziła jednak zgody na obniżenie ceny we wskazanej wysokości. Powódka zwróciła się również o interwencję do Miejskiego Rzecznika Konsumentów w W., zaś w toku korespondencji z nim strona pozwana zaproponowała obniżenie ceny zakupu samochodu o kwotę 2.000 zł, jednakże finalnie kwota ta nie została przez pozwanego wypłacona.

(pozew – k. 1a.-1c.)

Na rozprawie w dniu 22 października 2015 r. strona pozwana wносиła o oddalenie wywiezionego powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania. Pozwana oświadczyła, iż nie kwestionuje faktu iż przebieg samochodu sprzedanego powódce był faktycznie inny niż ten, o jakim powódka została poinformowana.

(protokół z rozprawy z dn. 22 października 2015 r. – k. 40 - 41)

Z kolei na rozprawie w dniu 08 stycznia 2016 r. pozwana spółka podtrzymywała dotychczasowe stanowisko oraz oświadczyła, iż nie kwestionuje faktu, iż powódce sprzedano auto po wypadku.

(protokół z rozprawy z dn. 08 stycznia 2016 r. – k. 51 - 52)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lipca 2013 r. M. J. w komisie samochodowym (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. Nowym zakupiła używany samochód osobowy marki T. (...), rok produkcji 2007, za kwotę 17.900 zł, przy czym cena zakupu została przez nią zapłacona w kwocie 5.000 zł gotówką oraz 12.900 zł przelewem bankowym. Środki finansowe na ten cel pochodziły z udzielonego powódce M. J. kredytu bankowego. Komis ten został polecony powódce przez partnera życiowego jej matki – W. D.. Przed zakupem powódka odwiedziła pozwanego komis wraz z nim, wspólnie również oglądali samochód, który miał zostać zakupiony. Wedle zapewnień sprzedawcy pozwanego udzielonych przed zawarciem umowy przedmiotowy pojazd marki T. (...) miał być pojazdem bezwypadkowym, z oryginalnymi częściami oraz o przebiegu wskazanym na liczniku, tj. 106.000 kilometrów. Sprzedawca informował powódkę przy tym, że nie dysponuje książką serwisową pojazdu ponieważ ta zaginęła, nie została więc wydana powódce przy sprzedaży.

(okoliczności niesporne; dowód: faktura VAT nr (...) – k. 1d, zeznania świadka W. D. – k. 40 – 41, zeznania świadka H. N. – k. 51 – 52, zeznania powódki – k. 53 - 54)

W dniu 12 lipca 2013 r. M. J. dokonała rejestracji zakupionego pojazdu w Urzędzie Miasta Stołecznego W., pojazd został zarejestrowany pod nr (...).

(okoliczności niesporne)

Dnia 23 lipca 2013 r. korzystający z tego samochodu W. D. udał się do salonu firmowego T. celem ustalenia jakiego typu olej silnikowy używany jest w nabytym przez powódkę pojeździe T. (...). Uzyskał tam informację, że na dzień 30 grudnia 2011 r. przebieg tegoż pojazdu wynosił 167.211 kilometrów, a więc już w tej dacie o ponad 61.000 km więcej niż wynikało to z zapewnień pozwanego. Następnie powódka udała się do kolejnego (...) serwisu (...) w W., gdzie pracownicy salonu ujawnili, iż zakupiony przez M. J. pojazd T. (...) w dniu 28 lutego 2012 r. brał udział w wypadku komunikacyjnym oraz był holowany na trasie przejazdu T. – W..

(okoliczności niesporne; dowód: historia serwisowania samochodu – k. 7 - 7a., reklamacja – k. 2 – 3, zeznania świadka W. D. – k. 40 – 41, zeznania powódki – k. 53 - 54)

W dniu 24 lipca 2013 r. M. J. wniosła do (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. Nowym reklamację co do nabytego w dniu 10 lipca 2013 r. pojazdu marki T. (...). Powódka podnosiła w niej, że sprzedany pojazd miał inny przebieg niż zostało to zadeklarowane przez sprzedawcę, przy czym przebieg nie został ponadto wpisany na fakturze VAT potwierdzającej zakup. Powódka podnosiła również, że nabyty przez nią pojazd był pojazdem powypadkowym, zaś na skutek wypadku z dnia 28 lutego 2012 r. uszkodzeniu uległ lewy przód pojazdu, w związku z czym samochód nie był zdolny do jazdy i wymagał holowania. Powódka zażądała przy tym wymiany pojazdu na egzemplarz zgodny z ofertą przedstawianą przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. Nowym lub obniżenia ceny i zwrotu z tego tytułu kwoty 8.000 zł.

(dowody: reklamacja – k. 2 - 3)

W odpowiedzi z dnia 26 sierpnia 2013 r. sprzedawca (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. Nowym nie kwestionował, że sprzedany przez niego pojazd nie jest zgodny z umową stron i posiada wady. Oświadczył przy tym, że nie ma możliwości wymiany samochodu na inne auto tej samej marki i o podobnych właściwościach technicznych oraz zbliżonej specyfikacji. W związku z tym pozwany zaproponował powódce odstąpienie od umowy sprzedaży rzeczowego samochodu i jego zwrot za zwrotem ceny lub obniżenie ceny o kwotę 2.000 zł kwestionując żadaną przez powódkę kwotę 8.000 zł tytułem obniżenia ceny.

(dowód:: odpowiedź na reklamację z dnia 26 sierpnia 2013 r. – k. 4)

W pismach z dnia 28 sierpnia 2013 r. oraz z dnia 02 września 2013 r. M. J. ponownie wezwała (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. Nowym do zapłaty kwoty 8.000 zł. Oświadczyła również, że nie chce skorzystać z prawa do odstąpienia od zawartej przez strony umowy bowiem zakupiony pojazd jest jej niezbędny w codziennym życiu. Według powódki jedynym możliwym rozwiązaniem zaistniałej sytuacji jest obniżenie ceny zakupu.

(dowód: pismo powódki z dnia 28 sierpnia 2013 r. – k. 5 – 6, pismo powódki z dnia 02 września 2013 r. – k. 8 – 9)

W piśmie z dnia 18 września 2013 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. Nowym podtrzymało swoją dotychczasową decyzję w sprawie.

(dowód: pismo z dnia 18 września 2013 r. – k. 10)

W związku z powyższym powódka zwróciła się do Miejskiego Rzecznika Konsumentów w W. o interwencję. Rzecznik wystąpił do pozwanego o wyjaśnienie sprawy oraz prowadził z nim korespondencję.

(dowód: pismo Miejskiego Rzecznika Konsumentów – k. 11 – 12, odpowiedź pozwanego – k. 13 – 16)

Pismem z dnia 13 czerwca 2014 r. M. J. wezwała (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. Nowym do zapłaty na jej rzecz kwoty 2.000 zł z tytułu obniżenia ceny zakupu przez nią w dniu 10 lipca 2013 r. samochodu osobowego marki T. (...), rok produkcji 2007 - w terminie 7 dni.

(dowód: pismo powódki z dnia 13 czerwca 2014 r. – k. 17, potwierdzenie nadania – k. 17 v.)

W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 24 czerwca 2014 r. sprzedawca (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. Nowym poinformował M. J., iż złożona przez niego uprzednio propozycja obniżenia ceny zakupu auta o kwotę 2.000 zł jest nieaktualna i suma ta nie zostanie wypłacona, bowiem propozycja ta nie została przez powódkę wcześniej zaakceptowana.

(dowód: pismo z pozwanego 24 czerwca 2014 r. – k. 16a.)

Opisany powyżej stan faktyczny był całkowicie bezsporny pomiędzy stronami niniejszego postępowania. Sąd poczynił powyższe ustalenia przede wszystkim na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron co do ich prawdziwości oraz treści, jak również Sąd nie powziął wobec tego materiału dowodowego żadnych wątpliwości. Nadto, uzupełniająco, Sąd oparł swoje ustalenia na dowodach z zeznań świadków W. D. i H. N. oraz samej powódki M. J., które uznał za w pełni wiarygodne i stanowiące uzupełnienie materiału dowodowego pochodzącego z dokumentów. Zeznania te korespondowały bowiem z całokształtem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, stąd brak było podstaw do kwestionowania prawdziwości tychże dowodów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Bezspornym było w niniejszej sprawie, że powódka w dniu 10 lipca 2013 r. zakupiła u pozwanego używany samochód osobowy marki T. (...) za kwotę 17.900 zł. Poza sporem stron pozostawał również fakt, że pojazd ten był sprawny technicznie, jednakże nie był zgodny z umową jaką strony zawarły. Przedmiotowy samochód, wedle zapewnień sprzedającego, miał być pojazdem bezwypadkowym, zaś jego przebieg wg. licznika wynosić miał 106.000 kilometrów. Niewątpliwie jednak, czego strona pozwana nie kwestionowała, pojazd ten brał udział w wypadku samochodowym i jego przebieg na dzień 30 grudnia 2011 r. wynosił 167.211 kilometrów, a więc już w tej dacie o ponad 61.000 km więcej, niż zapewniano powódkę przy sprzedaży. Przedmiot sprzedaży nie był więc zgodny z zawartą przez strony umową.

Niespornie powódka M. J., zawierając z pozwanym w dniu 10 lipca 2013 r. umowę kupna – sprzedaży samochodu, występowała jako konsument w rozumieniu art. 22 (1) k.c. Z kolei według treści art. 770 (1) k.c., obowiązującego w dacie zawarcia przez strony umowy (przepis uchylony z dniem 25 grudnia 2014 r.), do umowy sprzedaży rzeczy ruchomej, zawartej przez komisanta z osobą fizyczną, która nabywa rzecz w celu niezwiązanym z jej działalnością gospodarczą ani zawodową, stosuje się przepisy o sprzedaży konsumenckiej. A zatem do stosunku prawnego stron w przedmiotowej sprawie będą miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002 r. Nr 141, poz. 1176) – nieobowiązującej już obecnie, ale aktualnej i wiążącej w dacie zawarcia umowy przez strony.

W myśl art. 4 ust. 1 przywołanej ustawy sprzedawca odpowiada wobec kupującego jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania. Momentem właściwym dla oceny zgodności towaru konsumpcyjnego z umową jest więc chwila jego wydania. Przez wydanie towaru należy rozumieć jego dostawę, wręczenie, przekazanie kupującemu w sposób umożliwiający faktyczne nim władanie. Stosownie zaś do treści art. 8 ust. 1 ustawy jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia. W myśl ust. 2 tej regulacji nieodpłatność naprawy i wymiany w rozumieniu ust. 1 oznacza, że sprzedawca ma również obowiązek zwrotu kosztów poniesionych przez kupującego, w szczególności kosztów demontażu, dostarczenia, robocizny, materiałów oraz ponownego zamontowania i uruchomienia. Zgodnie z ust. 4 w/w przepisu jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może jednak odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową

jest nieistotna. Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia. Dopuszczalność żądania obniżenia ceny bądź odstąpienia od umowy jest zatem uwarunkowana wystąpieniem choćby jednej z trzech wymienionych w art. 8 ust. 4 przesłanek. Pierwszą z nich stanowi niemożność skorzystania przez kupującego z uprawnienia do żądania wymiany bądź naprawy towaru, ze względu na negatywne przesłanki określone w art. 8 ust. 1, do których należą: niemożliwość naprawy bądź wymiany lub nadmierne koszty wykonania obowiązku przez sprzedawcę, kolejną zaś - znaczne niedogodności, na które byłby nabywca przez naprawę bądź wymianę. Inną przesłanką wskazaną w art. 8 ust. 4 jest okoliczność, że sprzedawca nie zdoła uczynić zadość żądaniu w odpowiednim czasie.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy Sąd doszedł do przekonania, o czym już wspomniano, że pojazd marki T. (...) zakupiony przez powódkę u pozwanego w chwili jego wydania kupującej nie był zgodny z umową. W takim wypadku nabywca – w tym wypadku powódka - jest uprawniony do realizacji uprawnienia prowadzącego do doprowadzenia towaru do stanu zgodności z umową. Doprowadzenie towaru do stanu zgodnego z umową w pierwszej kolejności powinno zostać zrealizowane przez sprzedawcę w wykonaniu żądania nabywcy nieodpłatnej naprawy lub wymiany towaru na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Sprzedawca może zwolnić się z obowiązku wykonania zgłoszonego żądania tylko w przypadkach ustawą przewidzianych przy czym spoczywa na nim ciężar dowodu wykazania przesłanek usprawiedliwiających odmowę. W razie niezaspokojenia roszczenia nabywcy oznaczonego w żądaniu z powodu niemożliwości bądź nadmiernych trudności, pozostaje mu skorzystanie z drugiego uprawnienia, wskazanego w art. 8 ust. 4 ustawy – według wyboru konsumenta (por. M. Pecyna, Komentarz do ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, LEX nr 70617).

W przedmiotowej sprawie, po stwierdzeniu niezgodności zakupionego u pozwanego towaru z umową, powódka wystąpiła z żądaniem wymiany pojazdu na egzemplarz zgodny z ofertą przedstawianą przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. Nowym lub obniżenia ceny i zwrotu z tego tytułu kwoty 8.000 zł. Wymiana pojazdu na zgodny z umową, tj. na pojazd tej samej marki, o tożsamy parametrach technicznych oraz zbliżonej specyfikacji była niemożliwa z uwagi na specyfikę działalności pozwanego, który zajmuje się sprzedażą pojazdów używanych – wyraził on swoje stanowisko w tym przedmiocie pismem z dnia 26 sierpnia 2013 r. zaś powódka argumentacji przedstawionej przez pozwanego w tym zakresie nie kwestionowała. Z oczywistych względów nie mogła również wchodzić w grę naprawa pojazdu – jego wady polegały bowiem na tym, że przebieg był większy niż poinformowano powódkę przy sprzedaży a nadto, pomimo przeciwnych zapewnień, pojazd brał udział w wypadku, nie jest możliwa więc naprawa pojazdu w tym zakresie. Skoro więc naprawa bądź wymiana zakupionej rzeczy okazały się niemożliwe, powódce przysługiwały uprawnienia wskazane w dyspozycji art. 8 ust. 4 ustawy, a więc: żądanie obniżenia ceny lub odstąpienie od umowy. Przy czym wybór roszczenia spośród przewidzianych przez ustawę przysługiwał tylko i wyłącznie powódce, i powódka wyboru takiego dokonała domagając się obniżenia ceny, zaś wybór ten jest dla pozwanego wiążący. Jeśli chodzi o samą wysokość obniżenia ceny - to pozwany w odpowiedzi na reklamację z dnia 26 sierpnia 2013 r. wskazał kwotę 2.000 zł jako właściwą, o jaką cena zakupu samochodu powinna być obniżona. Strona pozwana nie kwestionowała jej również w toku niniejszego postępowania. Nie ma więc znaczenia, że podczas wymiany korespondencji pozwany cofnął swoją ofertę w tym przedmiocie – skoro wybór roszczenia przysługiwał wyłącznie powódce jako konsumentowi, zaś wartość, o jaką cena winna być obniżona, pozostawała obecnie niesporna. Mając powyższe na względzie Sąd uznał, iż żądanie powódki zapłaty właśnie tejże kwoty jest odpowiednie, zwłaszcza biorąc pod uwagę, iż to pozwana spółka taką właśnie kwotę proponowała tytułem obniżenia ceny zakupu.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Co prawda przed wszczęciem procesu powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty żądanej kwoty 2.000 zł pismem z dnia 13 czerwca 2014 r. zakreślając termin 7 dni na dokonanie tejże zapłaty, jednak nie przedstawiła ona dowodu doręczenia pozwanemu tegoż wezwania do zapłaty aby móc od daty 17 czerwca 2014 r. stwierdzić zwłokę w spełnieniu świadczenia. Pierwsza informacja o tym, że żądanie powódki dotarło do przeciwnika procesowego, wynika z jego odpowiedzi na wezwanie powódki, tj. z pisma z dnia 24 czerwca 2014 r. i jest to najwcześniejsza data, w jakiej pozwany niewątpliwie wiedział o żądaniu powódki. Od tej daty rozpoczął więc bieg termin 7 dni na dokonanie zapłaty, zakreślony przez powódkę w piśmie z dnia 13 czerwca 2014 r.

Termin ten upłynął w dniu 01 lipca 2014 r., tak więc pozwany pozostaje w opóźnieniu z zapłatą na rzecz powódki od dnia 02 lipca 2014 r. i od tej daty Sąd zasądził odsetki, oddalając w tym zakresie żądanie powódki w pozostałej części.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W niniejszej sprawie Sąd uwzględnił żądania powódki niemal w całości, w związku z tym Sąd nałożył na pozwaną spółkę obowiązek zwrotu powódce wszystkich poniesionych przez nią kosztów procesu, na które złożyła się jedynie kwota 30 zł uiszczona przez powódkę tytułem opłaty od pozwu.

Z:/ odpis wyroku proszę doręczyć osobie działającą za pozwaną spółkę wraz z uzasadnieniem oraz z pouczeniem o prawie, sposobie i terminie wniesienia apelacji.